
La Catedral Gòtica

Joan Guiraud i Motger

Haec es domus Dei. (PAR. XXII, 1)

Gegant que el món esguarda com fita de los segles,
mar gran del sentiment,
per l'estre i la bellesa que a braços t'aixecaren,
no és prou la llengua humana; puix àngels t'inspiraren
i et da per esmolar-te son cor l'Omnipotent.

Mes ah! deixa que es perda mon seny dins ta grandesa,
com au a dins l'espai:
i entre ones de misteri, d'amor i d'esperança,
transporta la meva anima que a l'Infinit s'atansa.
cercant de la bellesa lo personal esglai.

Tes torres afilades desigs semblen de gloria
per Déu petrificats;
tos arcs de punta airosos, sospirs d'ànima pura
que per trencar s'esforça lo pit que la detura
i córrer amb delera abismes increats.

Pilars de gentilesa, columnes atrevides,
quin cor us va sentir?

Al món no hi arrelava qui amb tanta valentia
sabé amb canyes de pedra suspendre l'harmonia
d'un cel immens que l'àguila podria bé nodrir.

Entre el sagrat aroma que l'àbsida perfuma,
oh goig misteriós!
tos finestrals pareixen dels àngels les ullades,
d'augusta Amor encesa clarors mig apagades,
de l'atri de la gloria trasllum meravellós.

Cisellen les cornises record s d'antiga historia,
sanefa d'esplendors;
i els capitells esmalta corona de brancatges,
a l'aspre de la vida parrals de bells fullatges
on sembla pengen animes lo niu de ses amors.

Gallarda claraboia los raigs del sol depura,
abans que els deix' brillar;
com hort que en tu plantaren los serafins gojosos,
d'on cullen les garlandes i els rams de llum vistosos
que al peu del tabernacle s'afanyen a besar.

Quan ve de l'horabaixa la quietud sagrada
i el bull de gent fineix.
llavors l'anima pura amb Déu que l'enamora,
suspensa en l'ampla volta com llàntia adoradora,
apar que amb dolç misteri son front humil ungeix.

Concert de melodies en somni d'esperances
pel cor fantasiat,
per l'esperit que plora ets símbol de grandesa,
pel pit que a Déu enyora eterna mar estesa
que fins el cel sublima un vol d'immensitat.

Art bell, que l'art pagana un jorn vingué a sostreure,
quin cor t'oblidarà?
D'Atenes i de Roma la forma, si és preuada,
no s'alça de la terra, és cel sense estelada,
estèril simbolisme per l'esperit cristià.

Dins tu mon pit eixamplen espais de nova vida
i d'immortalitat
Los plers que la conforten beu l'ànima ardorosa
i sembla que al mirar-te, oh volta sumptuosa,
al fons del cor davallen remors d'eternitat.

Del Déu de les grandeses, del llamp i les tempestes
en tu l'alè reviu;
de l'eternal paraula penyora ets de miracle,
de l'Infinit Paràclit puríssim tabernacle,
on baixa a derramar-se de tes amors catiu.

Oh artistes que una forma de nostra fe imatge
amb viu afany cercau ...
Roman encara drete la mola gegantina,
la fe de nostres pares hi brilla amb llum divina;
ompliu-ne el cor i l'ànima, i altres gegants alçau !

Aquesta poesia fou premiada en els Jocs Florals de Barcelona de l'any 1887.